

Yvonne de Vos-Pluym: 'Haar naam is Laura' Geboren met Tetralogie. Van Fallot Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2011. ISBN 9789048418794 (Aangeboren hartafwijking/ Tetralogie van Fallot/ Hartaandoeningen/PO/1)

Soort ziekte/boek/stijl: Ervaringsverhaal van Yvonne de Vos-Pluym, de moeder van Laura die geboren is met een hartafwijking, Tetralogie van Fallot. Ze beschrijft in dit boek over het leven van Laura en hun gezin met haar ziekte, totdat Laura zestien jaar is. Goed leesbaar boekje dat de gang door de gezondheidszorg beschrijft, naast emoties, angsten en verdriet en bovendien duidelijk maakt hoe alle gezinsleden zich moeten aanpassen en proberen te overleven.

Over de schrijfster: Yvonne de Vos-Pluym (1968) woont met haar man Peter en dochters Sharon (1992) en Laura (1994) in Noord Brabant. Laura werd geboren met Tetralogie van Fallot en haar man krijgt in 2003 een herseninfarct. Yvonne schreef dit boek zestien jaar na de geboorte van Laura ook om zelf zaken te kunnen verwerken.

Korte beschrijving: Yvonne vertelt hoe bij een echo gedurende de zwangerschap van Laura geconstateerd werd dat de navelstreng twee in plaats van drie bloedvaten had, hetgeen kan duiden op een hart of urineweg afwijking. Laura wordt geboren en alles lijkt in orde te zijn. Tot ze de volgende dag in de armen van de kraamhulp donkerblauw wordt en in vliegende vaart naar het ziekenhuis wordt afgevoerd. Daar wordt de hartafwijking geconstateerd. Yvonne beschrijft over een periode van zestien jaar hoe hun familielevens wordt beïnvloed door de zorgen rondom Laura. Er zijn grote en kleine problemen die ze moeten tackelen. Laura moet, zo klein als ze is en ook later diverse operaties ondergaan, waaronder een open hartoperatie. Steeds blijft dan de angst opspelen om Laura te verliezen. Laura heeft daarnaast vele blaasontstekingen vanwege een dichte plasbuis en ontwikkelt Hanloch Schönlein, een ziekte die na verloop van tijd vanzelf verdwijnt. Yvonne en Peter proberen Laura zo goed mogelijk te begeleiden en ook Sharon niet te kort te laten komen. Het lukt hen goed om de taken te verdelen. 'Carpe diem' wordt hun devies. Zeker als Peter in 2003 ook nog een herseninfarct krijgt. De steun van familie en vrienden die de juiste toon vinden en er zijn helpt hen daarbij. Yvonne weet dat ze jarenlang vooral bezig is geweest met overleven, zonder te verwerken. Een van de redenen waarom ze aan dit boekje is begonnen.

Wat viel op: Hoeveel operaties Laura heeft moeten ondergaan en hoe zwaar en moeilijk dat was om niet alleen voor Laura, maar ook voor haar familie om zich erop voor te bereiden.

Dat Yvonne zelf een internetsite in het leven heeft geroepen, www.vosjes.com waarop ze vele reacties kreeg van lotgenoten. Deze lotgenoten hebben zich daarna weer verzameld op een andere site.

De manier waarop Yvonne zich voorbereidde op tegenslagen.

Citaten: Pag. 12: 'Ik voel mijn eigen lichaam niet meer en ga over op de automatische piloot. Een gemoedstoestand waar ik nog vele weken in zou verkeren uit zelfbescherming en als middel om te overleven.'

Pag. 26: 'Ik heb een zwarte lijst. Een lijst, opgeslagen in mijn geheugen, met daarop de namen van mensen en instanties, die ons in de afgelopen periode hebben laten zitten.'

(...) Sommigen hebben me ook positief verbaasd. Van hen had ik geen verwachtingen,

maar ze zaten er wel, klaar om ons op te vangen.'

Pag. 37: 'We willen Lau herinneren zoals ze voor de narcose was. Een lief en vrolijk kind. We hebben beiden sterk het gevoel dat dit het einde is en dan moet je laatste herinnering zo goed en positief mogelijk zijn.'

Pag. 42: 'Ik probeer zoveel mogelijk informatie over Tetralogie van Fallot te vinden op het internet. Helaas kan ik weinig tot niks vinden, de informatie die er is staat op, meest Engelstalige, medische sites en beschrijft alleen de afwijking. Wij zijn toch niet de enige in Nederland die een kind hebben gekregen met een aangeboren hartafwijking? Het lijkt er wel op. We maken onze eigen site, www.vosjes.com en schrijven daarop ons verhaal.(...) Ook zij waren op zoek naar verhalen, steun en herkenning. Contacten ontstaan en wij 'lotgenoten' verzamelen ons weer op een andere site waar iedereen een soort gelijk verhaal te vertellen heeft.'

Pag. 53: *'De operatiedag, 27 januari 2005. Om de ware impact van een dergelijke operatiedag te kunnen begrijpen, moet je het meegemaakt hebben. Het is een dag waarop je opstaat met de vraag: heeft Lau alles gehad wat we haar konden geven en hebben we het in haar leven goed gedaan?'*